

PETER

egy 21. századi Pán Péter-történet

Erlend Loe *Naiv.Szuper. és Roger Kurland Játszótér* című művei nyomán, J. M. Barrie *Peter Pan a Kensington Parkban* és *Peter Pan és Wendy* című regényei által inspirálva írta:

Madák Zsuzsanna

Az Erlend Loe-regényt fordította: Vaskó Ildikó
A Roger Kurland-regényt fordította: Szöllösi Adrienne, Petrikovics Edit

A szövegekönyv a Hevesi Sándor Színház számára készült 2015-ben. A darab osztálytermi komplex színházi nevelési előadás (TIE) formájában került bemutatásra 2016. január 27-én. A foglalkozásvezető és a színész az előadást interaktív játékokkal szakítja meg, hogy a drámában kibontakozó konfliktusok miérettől gondolkozzanak a résztvevő fiatalokkal, és a színház nyelvén keresztül körüljárják azokat a krízishelyzeteket, amelyeket a történet szereplője, Peter végigél. Kizárólag a dráma szövegét közöljük, a foglalkozásrészletek leírását nem.

A Hevesi Sándor Színház előadásában

Peter szerepében és társ-foglalkozásvezető: Mihály Péter
Rendező és foglalkozásvezető: Madák Zsuzsanna

A történetet 14 éves kortól ajánljuk.

A történet ideje, főszereplője

A történet Oslóban játszódik, napjainkban.

Peter huszonöt éves, kommunikáció-angol szakos egyetemista. Átmenetileg megkapta a bátyja lakását. Bátyja, Victor két hónapig az USA-ban tartózkodik. Peter videóüzeneteket készít barátjának, Timnek. Tim tanulmányúton van északon, egy szigeten.

Tárgyak

A tárgyak animálásával játssza el Peter a történetet, jeleníti meg az egyes szereplőket.

A tárgyak videóüzenetről videóüzenetre kerülnek be a játékba.

Az első videóüzenettől benn van egy csomagolópapír az asztalon, a földön etikett matricák és filctollak találhatók, a falon listák, ábrák és egy fénykép, illetve egy piros labda.

Az osztályteremben iskolapadokból és iskolaszékekből alakítható ki a néző- és játéktér. A terem három oldalán (U-alakban) padsor, előtte széksor. A negyedik oldalon alakítható ki Victor lakásának egy szobája. A szoba két fala az osztályterem két fala, egy harmadik fal szigszalaggal jelölve. Ezen a falon „található” a kamera. A szoba szinte üres. A falon csomagolópapírokra írt, sorszámozott listák, ábrák és egy fénykép, a szoba közepén egy asztal, mögötte pedig egy szék található. A 3-as listán némely szöveg olvashatatlan a csúnya kézírás miatt. Ezeket kipontozva jelöltük.

Listák, ábrák, fotó

1. A következőkkel rendelkezem:

- egy jó barát (Tim)
- egy rossz barát (Tony)
- egy báty (USA-ban)
- szülők
- kevéske spórolt pénz
- egy régi, de jó hátizsák
- alapfokozat (BA) angol-kommunikáció szakon

2. A következőkkel nem rendelkezem:

- tervek
- lelkesedés
- az az érzés, hogy a dolgok összefüggnek, és a dolgok a végén jobbra válnak
- nyerő alkat
- óra
- barátnő

3. Dolgok, amiktől mostanában teljesen kiborulok:

- hülye tesztek a fb-on
 - Milyen levesből készültem?
 - Melyik Disney-hercegnő vagyok?
(Ariel jött ki)
 -
 -
- hülye reklámok
 - amikben kajákat animálnak
 -
(azt akarják mutatni, hogy a dolgok jobbra válnak)
- hülye bölcsességek
 - Merj önmagad lenni!
 - Ami nem öl meg, az megerősít!
 -
 -

4. Lista arról, hogy miért voltam annyira oda, amikor kicsi voltam:

- madarak
- homokozó
- labdák
- dolgok, amik kisebbek nálam
- tesómmal való játék, amikor nem volt szemét
- tükrök
- repülők
- úrhajók
- világűr
- kalózok
- keveréklények
- teljesen piros dolgok

5. Egy 70 kilós ember teste többek között a következőkből áll (a Spektrumon hallottam):

- 45 liter víz
- egy tyúktól kimeszeléséhez elegendő mész
- 2220 gyufához elegendő foszfor
- zsír kb. 3 vödörhöz
- vas 2 ötvenes szöghöz
- szén 9000 ceruzabetéhez
- egy kanálnyi magnézium

6. Az idő és én

ábra

7. Én / múlt – jelen – jövő

ábra

8. Gyerekkori fotó – Peter ötéves, ül egy homokozóban

9. Lista arról, hogy milyen tárgyra lenne szükségem:

- piros színű
- nem túl nagy ahhoz, hogy mindig nálam lehessen
- nem túl drága
- nagyon-nagyon sokszor lehet használni
- aktivizál
- feledteti velem az időt

1. VIDEÓÜZENET

Kellékek: listák, ábrák, fénykép, papír, tollak, matricák, labda

(Peter a labdával gurigázik.)

Szia Tim! Hogy vagy? Elkezdem előlről...

Szia Tim! Hogy vagy? Hogy telik a tanulmányút? Milyen az idő?

Durva lehet a Jeges-tenger közepén, egy szigeten. Nem hiszem, hogy bírnám. Mondjuk, én nem is akarok meteorológus lenni.

Tényleg egyedül vagy azon a szigeten? És tényleg csak annyi a dolgod, hogy naponta leolvassd a mérőeszközt, és kiszámolj ezt meg azt?

Láttál sarki sirályt?

Fura, hogy most nem tudsz válaszolni. És az is furi, hogy azt a mérőeszközt nem tudják rákapcsolni valami gépre, amiből itt Oslóban is le lehetne olvasni a számokat.

Kiléptem. Az egészből. A világból.

Meglehetősen sok minden történt az elmúlt hónapban, amióta nem vagy itt. Pontosabban az első két hétben nem történt semmi, azaz ugyanaz történt, ami mindig. Felkeltem, bementem az egyetemre, aztán hazamentem. Aztán egyszer csak elegendő lettem. Eltűntek az összefüggések. Megszakítottam a világgal a kapcsolatot.

Töröltem az e-mail címem az összes adatommal együtt. Kitöröltem magam a facebookról meg az összes többi hülyeségről. Kidobtam a mobilomat. Elköltöztem anyáéktól. Itt lakom a bátyámnál. Átmenetileg. Amíg ő New Yorkban van üzleti úton. Még van másfél hónapom... Igen.

(Abbahagyja a labdával való gurigázást.)

Már két hete történt. Igen. Két hete érkeztem egy olyan pontra, amikor már nem is érdekelt az egész. Ez a pont a születésnapomon érkezett el.

Otthon voltam. Az egész nap a szokásos születésnapi menetrendben telt. A családi születésnapokról, és úgy általában a családomról nem igazán meséltem eddig. A születésnapjaimon délután 3-ig ki sem léphetek a szobámból. *(Játék a listával.)* A szobám. Azért kell a szobámban maradnom, hogy a szüleim nyugodtan elő tudjanak készülni a „meglepi” partyra. Reggeltől bömböl a lejátszón a happy birthday. A hangulat kedvéért. Anyukám a konyhában süt, és minden félórán elzavarja apukámat a boltba. *Josephbazzdmeg, elfogyott a tortaszelé! Hozz két csomaggal, de Dr. Oetkert hozz, a másiktól behánynak!* Apukám szalad. *A picsába! Elfelejtettem a csákókat, Joseph!* Apukám szalad. Hozzáteszem, hogy anyukám már az ezt megelőző héten a fél party shopot felvásárolta: asztalterítő, szalvéták, műanyag tányérok, hozzávaló poharak és az összes többi hülyeség. Minden évben új tematika mentén válogatja össze a party kellékeket. Az idejé: a maci.

(Közben elkészül a medvés csákóval.)

A délelőtt folyamán felfújnak vagy száz lufit, és egyenként felkötik a bútorokra és a kertben a bokrokra, közben többször összevesznek azon, hogy melyik színűt hová kell elhelyezni. *Joseph* *bazdmeg, mit csinálsz!* Apukám mindig elfelejti, hogy a piros a kedvencem, és rendszeresen a bátyám székére köti, ahogy most is. *Nem hiszem el, hogy nem bírod megjegyezni, hogy melyik kurva színt szereti a gyerek.* A gyerek, aki aznap töltötte be a huszonötöt.

Már gyerekkoromban is félttem a születnapomtól. Egyszer az óvodában a sarokban sírtam. Senkinek nem mondtam el, hogy miért. Az óvó nénim – akinek egyébként nem emlékszem a nevére – megvigasztalt. *Kisfiam, ez a magatartás nem méltó hozzád! A neved Peter, azt jelenti: kőszikla! Nem azért kaptad édesanyádtól ezt a nevet, hogy itt arénázz! Egy kőszikla nem bőg!* Ezzel nem tudtam vitatkozni. Ugyanakkor a szorongásom a születnapommal kapcsolatban nem múlt el. Attól félttem, hogy a többiek nem jönnek el a partyra, és akkor egész nap a szobámban kell maradnom. *(Játék a listával.)* A szobám. Mindig hatalmas megkönnyebbülést éreztem, mikor megérkeztek, de alig telt el öt perc, és már azt vártam, hogy menjenek el.

A huszonötödik születnapomon érkezett a három óra. Most nem vártunk egy rakat többiekre... csak a bátyámra, Victorra. Victor nem érkezett meg 3-ra, 4-re sem. Már konkrétan szédelegtem az éhségtől a szobámban. A bratyo kábé negyed hatkor állított be. A vadonatúj kocsijával. Egy tűzpiros Mercédesszel. *(Victor) Csá! Megjöttem.*

(Asztalhoz terít [csomagolópapír], fején a csákó, majd elkezd rajzolni a családtól kapott ajándékot egy csomagolópapírra.)

Fél 6-kor már ebédeltünk is. A macis tányérban... *(Játék matricával.)* A maci szeme. A tányéron, a macison, érdekesen festett a rénszarvas. A bátyám kizárólag a vadhúsban hisz. Én a csirkét preferálom, de megértem szüleim döntését az ünnepi menüre vonatkozóan... Én itthon vagyok, Victor pedig nagyon ritkán tud hazajönni, mert nagyon lefoglalja a munkája. Információ biztonságtechnikai szakértő egy bank pénzügyi szektorában. Fogalmam sincs, hogy ez tulajdonképpen mit jelent. Annyit tudok, hogy „nagy vad”, és rengeteg pénzt keres. Az asztaltéma adott volt: az új, tűzpiros autó! *(Joseph) Fiam! Te aztán nem szarral gurigázol!* *(Victor) Apa! Nem!* *(Mary) Fiam! Ez az autó olyan lapos! Ebben fekvé kell vezetni!* *Joseph* *bazdmeg! Elalszik benne a gyerek!* *(Victor) Anya! 200 fölött nem alszik el az ember.* Nekem csak az fájt, hogy piros. De nem akartam szóvá tenni... nem akartam elrontani... mégiscsak az én születnapom...

Majd jött a torta. Nagy meglepetés nem ért: anyukám jól bevált grape cake-je. Ötéves koromban kiejtettem a számon, hogy ez a legfinomabb dolog, amit valaha ettem. Egy életre megfosztottam magam attól, hogy anyukám más tortafajtaival lepjen meg a születnapomon, vagy bármikor máskor.

Majd jött a:

(Mary) MEGLEPETÉS!

Az ajándék.

(Mary) Victor! Josephbazdmeg!

Kiosontak az ajtó mögé, sutyorogtak, minden szót hallottam.

(Mary) Josephbazdmeg! Ez nem jó, ez a csomagolás!

(Joseph) Mér'?

(Mar): Hogy a picsába néz ez ki?

(Victor) Nyugi anya! Jó lesz az.

(Mary) Hogy a faszomba lenne már jó? Kilóg belőle az egész szar. Ennyit bíztam rád, ezt is elkírtad. Az egész el van baszva.

(Victor) Akkor csesszetek rá még egy masnit, aztán jó lesz az!

Apukám benyitott.

(Joseph) Kisfiam, csukd be a szemed!

(Peter) De apa!

(Joseph) Csukd be! Tudod, hogy anyádnak ez fontos.

A születésnapokon nálunk a tesók is kapnak ajándékot, nehogy szomorú legyen a másik. De idén anyánk mindent fölülmultak! Családi póló szett gyerekeknek és szüleiknek!

(Felemeli az asztalon lévő csomagolópapírt, amelyre addigra lerajzolta a macis családi póló szettet.)

Daddy Bear, Mommy Bear, Victor Bear and Little Peter Bear.

(Énekelni kezd: Happy birthday to...)

Idáig bírtam. Teljesen kiakadtam. *Elegem van! A ti hibátok! Ti tehetek róla! Az egésről!*
(Mary) Kisfiam, mi a baj?! Ha nem tetszik, kicserélhetjük! Van baglyosban is! (Peter) Az egész nem tetszik! Nem érted?! (Joseph) Kisfiam, hogy beszélsz anyáddal! (Peter) Ti hogy beszéltek velem! Miért nem erőltettétek jobban a sportolást kiskoromban, hm?! Akkor ma kemény lennék! Igen, kemény! Akkor lenne erőm, állóképességem meg minden! Ma akár profi is lehetnék! Lenne pénzem! És örökké utazhatnék!!!

Tiszta baromság. Hülyeségeket beszéltem. Soha nem sportoltam, és nem is akartam. Fogalmam sincs miért mondtam ezeket.

(Mary) Kisfiam, miket beszélsz?! Te erős és okos vagy! Te kemény vagy! Te mindig megállod a helyed! (Peter) Nem igaz! A ti hibátok, hogy nem vittem semmire! Hogy egy senki vagyok! Hogy unalmas, igen, hogy unalmas az életem!

És akkor sírni kezdtem. A kőszikla. Utoljára az óvodában sírtam, tudod, amikor az óvó nénim vigasztalt. *(óvó néni) Egy kőszikla nem bög!* Bocsánatot kértem a szüleimtől a viselkedésemért. És megígértem anyukámnak, hogy soha többé nem sírok, mert nem akarom, hogy megbánja, hogy a Peter nevet adta nekem. Láttam a fején, hogy nem egészen érti, miről beszélek. Elmeséltem neki az esetet az óvó nénivel.

(Mary nevetve) Jaj, kisfiam! Ez egy baromság! Egy hétig csak úgy hívtalak, hogy kisfiam! Mert nem volt neved! Nem tudtuk apáddal kitalálni! A Victor még könnyű volt! De egy másik fiúnév?! Nem volt egyszerű kérdés. Végül átjött a szomszéd néni. Emlékszel rá? A régi szomszéd néni? Volt egy nagy kutyája! Nagyobb volt mi te! Féltél tőle! Nem a szomszéd nénitől! A kutyától! Nem emlékszel? Mindegy. Átjött. (szomszéd néni) Mary, ennek a gyerekek még mindig nincs neve?! Ne csináld már! Ha nem tudsz mit kitalálni, legyen: Peter. Tudod, mint a pasim a sorozatomban, a Family Life Todayban!

De legalább most már büntetlenül böghetek.

Kimentem a kertbe. Sírtam. A bátyám utánam jött.

(Victor) Gyere, öcsi! Floorballozzunk!

Tudod, Tim, az az ütős... Abban a pillanatban rohadtul nem érdekelt a floorball. Egyébként is mindig megvert. Tizenöt éve nem játszottunk. Nem is értem. Nem szóltam semmit. Csak sírtam.

A bátyám leült mellém a fübe. Még sosem ültünk így.

(Peter) Minden értelmetlen.

(Victor) Aha.

(Peter) A saját életem, mások élete, az állatok, a növények élete. Az egész világ.

(Victor) Aha.

(Peter) Eltűntek az összefüggések.

(Victor) Értem.

Beszélgettünk. Én teljesen összefüggéstelenül. Egyikünk sem értett igazán sokat abból, amit mondtam. De a bátyám komolyan vett. Ezt el kell ismerni. Érződött rajta, hogy aggódik. *(Victor) Bizonyára több ezer ember van, aki nap mint nap falba ütközik. Ez egy ideig, gondolom, elég nehéz, mármint, hogy mindig nekibaszkodsz a falnak. De aztán megoldódnak a dolgok!* A bátyám optimista. Én csak ültem, és arra gondoltam, itt a vég. *(Peter) Victor, félek, hogy soha többé nem tudok majd lelkesedni. (Victor) Aha! (Peter) Félek, hogy a dolgok nem fognak jobba válni. (Victor) Értem. Dehogy értette. (Victor) Figyu, öcsi! Én holnap lelépek New Yorkba. 2 hónapra. Biznisz. Kölcsönadom a kecot. Lelécelsz egy időre a mamahotelből! Jót fog tenni. Csak annyit kérek cserébe, hogy postázd utánam a számlákat New Yorkba.*

(Victor ránéz az órájára.)

(Victor) Basszus, elkezdődött a meccs! Na, gyere!

Éreztem, hogy a dolgok nem mehetnek úgy tovább, ahogy eddig. Ez nem a medvékről szólt. A medve kis ügy, ez viszont nagy. Aztán hirtelen elkezdett derengeni valami. Hogy ez az egész összefügg azzal, hogy huszonöt éves lettem. Nem tudok ezzel mit kezdeni. Számomra az öregedés mindig is egyfajta bizonytalansággal párosult. Az idővel problémáim vannak.

Másnap összepakoltam a legszükségesebbeket a hátizsákomba. Bejelentettem anyának és apának, hogy elmegyek. *(Mary) Kisfiam, miért kell ez?! És mihez kezdesz egyedül?! (Peter) Na, csá!* Elmentem az egyetemre, és bejelentettem a tanszéki titkárnőnek, hogy nem vagyok abban az állapotban, hogy befejezzem a tanulmányaimat. Egy ideig hallgatott, majd *(tanszéki titkárnő) De, de, ő... ő... csak így? Ez felelőtlenség! hát ez, hát ez...* Egy ideig hagytam hápogni, aztán leléptem. *Csá!*

Megérkeztem a bátyám lakásába. Egy felirat fogadott az előszobában: „FOLLOW YOUR DREAMS”. Anyáéktól kapta. Szülinapjára. Lekaptam a falról, majd a bátyám összes cuccával együtt levittem a pincébe. Üres térre vágytam. És éreztem, hogy pontosan ez az, amire szükségem van. Egyedüllétre. És egy kis időre.

Az első héten nem csináltam semmit. Ültem ebben a székben, és néztem ki a fejemből. Az egyetlen programom a postaláda-látogatás volt. De eddig egyetlen számla sem érkezett. Folyamatosan bennem volt az az érzés, hogy minden olyan értelmetlen. Nem kifejezetten inspiráló. Teljesen visszavettem az iramot. Nullára. Majd a hetedik napon rájöttem, hogy mindent előlről kell kezdenem.

Írtam egy listát arról, hogy mim van, és mim nincs. Ha már az ember „elkezd előlről”, akkor kezdje az alapoktól. Te is rajta vagy a listámon. Az első helyen: „amivel rendelkezem”. A listák fontosak. Egyszerűen nem szabadulok tőlük. Elkezdtem egyre többet készíteni. Tegnap hosszú gondolkodás után összeszedtem, hogy milyen tárgyra lenne szükségem: piros színű, nem túl nagy ahhoz, hogy mindig nálam lehessen, nem túl drága, nagyon-nagyon sokszor lehet használni, aktivizál, feledteti velem az időt. Mikor elkészültem nagyon elégedett voltam a listával. Tegnap még nem tudtam, hogy létezik-e olyan tárgy, amit keresek. De ezt nem is tartottam annyira fontosnak. A listát viszont igen. Felfedezésszámba megy. Értéke van. Öt órán keresztül ültem, és azon törtem a fejem, hogy vajon milyen tárgyak felelnek meg az elvárásaimnak. Lehet, hogy több tárgy is megfelel ezeknek a szempontoknak, de nekem csak egy kell. Aztán hirtelen világossá vált, hogy egy labdát keresek. Régóta nem gondoltam labdákra. Nagyon örültem, hogy eszembe jutott. Ilyen dolgokra kell gondolnom. Ezen az úton kell haladnom. Ma elmentem egy játékboltba és meg is találtam!

Látod, Tim, hogy mekkora hasznát vettem már ennek a labdának! Rögtön az első napon! Szerintem neked is listákat kéne készítened. Mindenkinek listáznia kellene! Nem is értem, hogy ezt miért nem oktatják az iskolában. Annyi haszontalan dolgot tanítanak, és ezt nem.

Ha belegondolok, túl sokat tudok olyan dolgokról, amikről marhaság sokat tudni.

Gyerekkoromban, amikor felébredtem egyetlen gondolatom volt: *ma egész nap labdázni fogok!* Vagy: *ma kalózosat játszom a bátyámmal!* Vagy: *ma homokvárat építek!* Találtam is egy régi fotót a bátyám cuccai között. A 8-as.

(A falon lévő fotóhoz megy.)

Ezen a napon semmi másra nem gondoltam, csak hogy a megszámlálhatatlan homokszemekből egy várat építsek. Egyetlen gondolat. Ma, amikor felébredek, túl sok gondolatom van. Nyűg az egész. Ez azért van, mert túl sokat tudok. Sokkal több mindent tudok, mint itt a képen. És persze nagyon sokan vannak, akik nálam még többet tudnak. De szerencsére az nem az én problémám. Nem vagyok annyira hülye, hogy ne lássam be, bizonyos fajta tudásra szükség van. De abban egyáltalán nem vagyok biztos, hogy mi fontos, és mi nem az. Hiányzik a megfelelő irány. A perspektíva.

Mondjuk úgy elég nehéz, hogy nincs is idő... Tényleg, Tim, te tudad, hogy nincs idő? Én most értesültem róla. Találtam egy könyvet a bátyám cuccai között. Látszik, hogy ki se nyitotta. Nekem sem kellett volna. Egy Paul nevű professzor írta. Az időről. Nem sok mindent értettem meg belőle, de azt megtudtam, hogy 1955 óta valahogy ilyen atomokkal mérik az időt, és az is biztos, hogy az atomóra pontosabb, mint a Föld forgása! A Föld pontatlanságát kiegyenlítik azzal, hogy időnként hozzáadnak egy másodpercet! Utoljára 1994-ben toldották meg az időt! Hogy lehet megtoldani az időt? Persze erről mindenki mélyen hallgat. A fizikatanárok a suliban még azt sem mondták, hogy az időre hatással van a nehézségi erő és a mozgás! Ezért van, hogy a Napon lassabban múlik az idő, mint nálunk! Az Empire State Bulidig tetején pedig gyorsabban, mint az épület alján! Akik fenn ülnek a magasban egy emberöltő alatt néhány ezreléknyi másodperccel idősebbek lesznek, mint mi, akik itt lent vagyunk.

(A labdával gurigázik.)

Nincs is idő. Nem lehet más konklúzió. De az biztos, hogy nem csak egy idő van. Az én időm. A te időd. Paul ideje. Idő a Napon. Rengeteg idő. A sok különböző idő pedig ugyanaz, mintha semmilyen idő nem lenne. Ez egyszerre félelmetes és felszabadító.

A könyvet számúztam a pincébe.

Holnap labdázni fogok. Ez lesz az egyetlen gondolatom. Nem vagyok abban az állapotban, hogy ennél tovább merészkedjek.

Persze megnézem a postaládát, hogy érkezett-e számla. Az ember nem felejtheti el a dolgát.

Ja. Tim, te nyugodtan írhatasz vagy küldhetsz videóüzenetet. Mással nem érintkezem. A borítékon rajta van a bátyám címe és a vonalas száma.

Bármikor elérsz. Nem igazán mozdulok. Szia.

2. VIDEÓÜZENET

Új kellékek: 10-es és 11-es lista a falon, dühöngő

A 10-es listán némelyik szöveg olvashatatlan, szintén a csúnya kézírás miatt. Ezeket kipontozva jelöltük.

10. Perspektíva:

- Én: ?
- Anya:.....
- Apa:.....
- Victor:.....

11. Új tárgy, amire szükségem van:

- segít megszabadulni a felgyülemlett agressziótól
- élénk színek legyenek benne (piros is)
- nagyon-nagyon sokszor lehet használni
- hangot ad ki
- feledteti Tonyt és az időt

Szia Tim! Megkaptad a csomagot? Ha nem, akkor csak, hogy tudd, küldtem neked egy videóüzenetet. Egy hete.

(Ideges, szinte behúzza a dühöngőt.)

De lehet, hogy már válaszoltál is, csak még nem ért ide.

Nem vagyok túl jól. Tegnap találkoztam Tonyval. A rossz barátom.

Nagyon megviselt. Legalább öt lépéssel hátrébb jutottam. Azonnal ellensúlyoznom kellett a megrázkódtatást. Írtam egy listát. A 11-est. És ma megtaláltam a játékboltban a megfelelő tárgyat. Egy dühöngőt.

(Mégfogja a kalapácsot, kalapál.)

Ilyenkor kellemes érzés járja át az egész testemet. Amikor beleütöm a pöcköket a deszkába, a felülete egyenes lesz, és világos az összefüggés. A dolgok összepasszolnak. Van értelmük. Bármikor megfordíthatjuk, és újrakezdhetjük. Egy soha véget nem érő folyamat, ami azt az érzést nyújtja művelőjének, hogy létezik összefüggés.

Többet nem is kívánhatnék. Se embertől, se tárgytól.

Ha elég sokáig ütögetek, talán értelmessé válik a világ. És benne a saját dolgaim.

(Abbahagyja a kalapálást.)

Tegnap csörög a telefon. Azt hittem, te hívsz. Felveszem. *(Tony) Mi a fasz van, bazdmeg?! Tony.*

(Tony) Kereslek, baszod, napok óta!

(Peter) Szia Tony.

(Tony) Tökömnék vagy kikapcsolva! A fb meg azt írja, hogy megszűntél vagy mi!

(Peter) Kiléptem, Tony.

(Tony) Anyád mondta, hogy a bátyádnál héderelsz.

(Peter) Tony, most nem...

(Tony) Találkozunk a Vak Ünőbe. Betolunk pár gyógyszert.

(Peter) Tony, én nem igazán vagyok abban...

(Tony) Este 8!

Letette. Tonyt még a gimiből ismerem. Akkor sem voltunk különösebben jóban, szerintem.

Megérkezem a Vak Ünőbe. Tony épp rendel. *(Tony) Basszál hozzám abból, amit tegnap ittam, de kurva gyorsan, mert szétrobban a fejem!* Tony világa teljesen idegen számomra. Szerencsére ritkán látom. *(Tony) Na, hello, Peter! Hogy a faszomba nézel ki?! Úgy, mint mindig. Sehogy. Így.*

Tonyt sosem láttam még ugyanabban a cucuban. Most egy skinny nadrágban tolja. Tudod, Tim, olyan, mintha beszart volna. Burgundi ing és hozzá lezseren egy narancs sál. Tony kizárólag drága holmikát vásárol. Befektet. Nem azért vesz meg egy parfümöt, mert tetszik neki az illata, hanem azért, mert bízik a hatásában.

(Tony) Mi van, dinnye?! Mutterod mondta, hogy meghibbantál vagy mi! Már épp válaszoltam volna, hogy ez nem egészen így van, mikor egy csaj berepült a szájába. (csaj) Tony! Tony! Tony! (Tony) Csibike! Majd hívlak! Hamar lepattintotta. (Tony) A tegnapi kapás. Úristen, ezt nem fogom tudni levakarni magamról. Bátortalanul megkérdeztem, hogy miért akarja lerázni a lányt. (Tony) Te nem látsz a szemedtől? Az egyik orrlyuka sokkal nagyobb, mint a másik. Nem vagyok hajlandó szorosabb ismeretségbe kerülni egy csajjal, amíg útban van az átkozott orrlyuka.

Ugyanazok a szabályok vonatkoznak a ruhákra, mint a nőkre. Mindennek megvan a maga szavatossági ideje. Ami ma jó, az megromlik holnapra.

(Tony) De tényleg, öcsipöcs! Mi a búbánat? Valahol meghatott az érdeklődése. Vettem egy nagy levegőt, és abban a pillanatban megjelent Ken és a barátnője, Miss Paleo. Mindig így csattog a szempillájával. Tony lefordult rólam. (Tony) Hé, Ken! Eltűntél! Hol voltál a héten?(Ken) Rám szakadt a meló, és persze Kittyvel toljuk az ironmant! Ez az új projekt!

Miss Paleonak lételeme a projektekben való gondolkozás. Pontos tervezés, precíz kivitelezés, pipa. És jöhet a következő. Az egész életét projektalapon működteti. Ken is egy projekt. Hosszú távú. *(Miss Paleo) 1 éves terv: esküvő, egzotikus nászút, autócsere. 2 éves terv: lakásfelújítás. 3...* Na jó, nem sorolom tovább, A lényeg, hogy Miss Paleo semmit nem bíz a véletlenre. Kennek is fel kell vennie a ritmust. Bár úgy látom, hogy nem esik neheze. A Miss Paleo-féle ironman-projekt úgy néz ki, hogy egy hónapig minden nap úsznak, futnak és bicikliznek. Hajnalban az uszodában kezdenek, munka után pedig futnak és tekernek a Vital-Force Fitness- és Egészségközpontban!

(Tony) Ironman! Bazdmeg, hogy bírod ember?! Én asszem, minden hajnalban telehánynám a medencét!

Nem tudom, hogy Tony egyáltalán, miért feltételezi, hogy fel tudna kelni reggel. Ken más tészta. Ken fegyelmezett. Az apja közgazdász. Ken is közgazdász. Valami menő cégnél dolgozik, és nagyon jól keres. Annyi idős, mint mi, és már lakást vett a belvárosban.

(Tony) Ironman! Komolyan, hogy bírod?

(Ken) Kemény, Tony! Főleg a paleo diéta mellett. Folyamatosan éhes vagyok. Úgy betolnék egy hambut!

(Miss Paleo) Cica!

Miss Paleo temérdek étrendet tesztelt az évek során. A hamburger mindegyikben ösellenség. Majd rátalált a paleo diétára. Mélyen hisz benne. Ennél fogva Ken is.

(Miss Paleo) Hamburger??? Ken, hogy mondhatasz ilyet?!

(Ken) Hamburgert?! Én?! Dehogy szívem, csak vicceltem. Hamburger, fűj, fűj!

Ken barátnőjének köszönhetően mindent tudok a paleo diétáról, az ősemberek étrendjéről:

(Miss Paleo) Gabonafélék nuku! Tejtermékek nuku! Vissza a kőkori étrendhez!

Mondanom sem kell, hogy Miss Paleo kiköpött barlanglakónak néz ki. Olyan természet közeli a szatén nadrágjában, pushup melltartójában, műszempillájában. Állítja, hogy a hajlakk a fején bio.

(Ken) És veled, Peter? Mi újság? (Peter) Abbahagytam az egyetemet, és labdázni kezdtem. Láttam, hogy nem értik. (Peter) Minden olyan értelmetlenné vált. Eltűntek az összefüggések. Ez nyilvánvalóan olyan újság, amit Tony nem volt képes felfogni. Röhögött egy nagyot, aztán elvonult telefonálni. (Tony) Na, szia anyuci! Utaltál a számlámra? Csak mert még nem kaptam sms-t. Ennyit hallottam, aztán eltűnt.

Meséltem Kennek és Miss Paleónak a helyzetemről, majd rátértem Paul könyvére.

(Peter) Paul Einsteinről is ír. Az elméletébe valahogy bele van szöve, hogy múlt, jelen és jövő egymás mellett léteznek. Gőzöm sincs, hogy lehetséges ez! De szarok rá, hogyan lehetséges. A lényeg, hogy Paul és Einstein szerint így van. Durva, hogy a szakemberek nem értenek egyet

abban, mi is valójában az idő. Egyesek úgy akarják definiálni az időt, mint valami univerzális időt, ami a változás mértékegysége lehet. A többiek pedig úgy vélik, hogy az időt úgy kell felfogni, mint egy tehetetlen, halott, nem létező valamit. Attól még hordhatunk órát. Mérhetjük az időt másodpercben, órában, évben! De az idő fogalma, ami csak úgy van, használhatatlan! Miért akarják univerzálissá tenni az időt, ha egyszer tudjuk, hogy nincs „egy” idő?! Teljesen össze vagyok zavarodva! Tim, az örökkévalóság nem pusztán csak egy óriási szám! Úgy kell felfogni, hogyha az univerzumban korlátlan idő áll rendelkezésre, akkor az nem csak azt jelenti, hogy minden megtörténhet, hanem azt, hogy minden meg is fog történni. Vagyis, ha örökké élnénk – vagy például Én, ha örökké élnék –, akkor mindent elvégeznék, átelnék! De nem élek örökké – nem élünk örökké! Mert Paul azt mondja: ahogy az univerzumnak volt egy pontos kezdete, úgy lesz egy pontos vége is. A világegyetem lehet, hogy már 100 milliárd év múlva elkezd összehúzódni, és ez a folyamat eltarthat 1 milliárd évig is. És utána vége, összeesik! Nem bírom felfogni ezeket a számokat! A világegyetem mérete és összetettsége mellett én egy porszem vagyok! Mit tehetek én?! Nem tartozom felelősséggel! Különben sem kértem, hogy a világra jöjjenek!

Valami ilyesmit mondtam nekik a Vak Ünőben. Erre Miss Paleo:

(Miss Paleo) Peter! Hullámvölgyként éled meg a mostani állapotodat?

Miss Paleo egyébként pszichológia szakon végzett. Jelenleg HR középvezető a Telenornál. Nagyon jól keres. Nem is akar terapeutaként dolgozni, mert ahogy ő mondja: *a lelkeség szolgálatból nem lehet megélni*. Végül is ez is egy irány, egy perspektíva.

(Miss Paleo) Peter, hullámvölgyként éled meg a mostani állapotodat?

(Peter) Azt hiszem, hogy igen. Talán...

Erre a „talán”-ra rám meredt. *(Peter) Igen...*

(Miss Paleo) Nagyon jó! Akkor nem vagy pszichotikus!

Koccintottunk arra, hogy nem vagyok pszichotikus. Ken és Miss Paleo elmentek Tonyt megkeresni. Nem jöttek vissza. Tony se jött vissza. Hazajöttem. És megírtam a 11-est.

Egész nap kalapáltam. Most már egy kicsit jobb... talán...

(Kalapál.)

Megpróbálok képet alkotni a helyzetemről, de nem nagyon akar összeállni. Öt hét múlva a bátyám visszajön. Akkor nem lakhatok itt tovább. Van öt hetem.

Talán rá kellene gyúrnom erre a laza csávó témára, és feelingből tolni, hogy *lesz, ami lesz*. Vagy szereznem kéne magamnak egy Miss Paleót. Ááá...

Azt hiszem, egy mesterre lenne szükségem. Valakire, aki el tudja magyarázni, hogy függenek össze a dolgok. Csupa értelmetlennek tűnő feladatot adna nekem. Türelmetlen lennék, de mégis végrehajtanám. És végül, több hónapos kemény munka után rájönnek, hogy mélyebb összefüggés rejlik az egész mögött, és hogy a mester végig tudta, mire megy ki a játék.

Akkor talán képes lennék arra, hogy meglássam a nagyobb összefüggéseket. Hogy átlássam a dolgokat. Következtetéseket vonjak le a világról.

És a mester azt mondaná, hogy már nem tud mit tanítani nekem, és adna nekem valamit. Egy ajándékot. Búcsút vennék egymástól, és elindulnék a nagyvilágba...

De az ilyen mesterek nem nőnek csak úgy a fán. Magamnak kell helytállnom.

Na jó! Elmondom! Nem érkezett számla! 3 hete itt vagyok, és egyetlen számlát sem találtam a postaládában. Becsapott. A bátyám becsapott. Nem is értem, hogy lehettem ennyire hülye. Nyilván e-mailben kap mindent. Megbízott egy feladattal, ami nincs. Megszűnt az egyetlen „dolgom”, amit feltétlenül el kellett végeznem minden nap. Találnom kell helyette valami mást.

Láttam egy hirdetést. Óvodai asszisztentst keresnek. Csak ideiglenesen. Egy közeli óvodában. Csak pár óra munka. Valamivel pótolnom kell a postaláda-látogatást. És legalább telik az idő. Holnap jelentkezem az állásra.

Tim, tényleg bármikor hívhatsz. Egyáltalán nem zavarsz. Komolyan!

Szia!

3. VIDEÓÜZENET

Új kellék: homok

Szia Tim!

(Kis galacsinokat gyúr a homokból.)

Teljesen kész vagyok. Nagyon kemény volt ez a hét. A homokot az óvodából hoztam. Ott mégsem építhetek várat. Egy hete voltam az állásinterjún.

(Martha) Martha. Mutatkozott be az óvodavezető. Mögötte a falon gyerekrájz, egy kopasz tündér, kezén három ujjal. A kép alján felirat: Nell, négyéves.

(Martha) Van szakirányú végzettséged?

(Peter) Nincs.

(Martha) Van tapasztalatod gyerekekkel?

(Peter) Nincs. Van egy bátyám.

(Martha) Értem.

Felvettek. Nem volt időm végiggondolni, hogy ez tényleg segít-e a helyzetemen vagy sem. Másnap már be kellett állnom.

Délutános vagyok. Asszisztens. Kisegítem az óvónőket. Sølvit és Jannét.

(A dühöngő pöckével megjeleníti Sølvit és Jannét.)

Az 5-ös csoportban. Mikor megérkezem, kórusban harsogják: *cigarettaszünet!* És eltűnnek. Ilyenkor egyedül maradok a tizenhat gyerekekkel.

(ovis fiú 1) Űrhajó!

(ovis fiú 2) Add ide!

(ovis fiú 1) Neeeeeeeem!

(Peter) Te is tudsz ilyen űrhajót építeni!

(ovis fiú 2) Nem tudok! Az kell!

(Peter) Ha alaposan megnézed, lehet, hogy te is tudsz egy hasonlót csinálni!

(ovis fiú 1) Támadás! Bang! Bang!

(ovis lány 1) A fiúk mindig elveszik a filctollaimat!

(ovis fiú 1) Meghaltál!

(ovis lány 1) Add vissza a csillámfilcemet!

(ovis fiú 3 repülő őshüllőként) Meneküljetek, mert jön a repülőszaurusz!

(ovis fiú 1 sírva) Tönkre tette az űrhajómat!

(ovis fiú 3) Te romboltad szét az enyémet először!

(ovis fiú 4) Eltalált a varázslövedék!

(ovis fiú 3) Felrobbantál!

Ilyenkor célszerű felrobbanom, nehogy még jobban eluralkodjon a káosz. Ilyenkor mély késztetést érzek arra, hogy kalapáljak. Az óvodában nem tartanak dühöngőt. Sajnos. Sok problémát megoldana.

(Beállítja a csoportértekezlet szereplőit.)

Egy óvodában napi szinten igen sok értekezletet tartanak. Nyilván azért, hogy a dolgok jobbbá váljanak. A csoportvezetői értekezletet a főóvónőknek tartják – Sølvi, a mi csoportvezetőnk –, a nagy értekezletet az összes óvónőnek – Janne, a mi óvónőnk –, és külön van egy értekezlet az asszisztenseknek. *(Játék a pöckökkel.)* Ők nincsenek ott. És még vannak a csoportértekezletek. Sølvi, a csoportvezető, Janne, az óvónő meg én – az 5-ös csoport.

Az első csoportértekezletem.

(Felpakolja a csoportértekezlet szereplőit.)

(Sølvi) Ami a nevelés pedagógiai részét illeti, úgy a Trondheim-módszerhez tartjuk magunkat.

(Janne) Nem a Rockstrøm-módszert alkalmazzuk?

(Sølvi) Janne, kérlek! Hiszen azon már rég túl vagyunk!

(Janne) Olyan gyorsan váltogatjuk a módszereket, hogy képtelenség követni.

(Peter) Mi a különbség köztük?

(Sølvi) A Rockstrøm-módszer már túlhaladott.

(Peter) Értem.

(Janne) Mindenesetre jobb volt, mint az Erenshaug- vagy a Halden-módszer.

(Peter) Mitől volt rossz a Rockstrøm-módszer?

(Sølvi) Arra a gondolatra épült, hogy a gyerekek felelősek a hétköznapijaikért. Így a nagyobbaknak maguknak kellett elkészíteniük az ebédjüket, és felöltöztetni a kicsiket...

(Janne) De kurva jó volt! Hogy hiányzik!

(Sølvi) Janne!

(Peter) Bocsánat, már nem emlékszem pontosan, most melyik módszert is alkalmazzuk?

(Sølvi és Janne) A Trondheim-módszert!

Tudod, Tim – ahogy később megtudtam –, a Trondheim-módszer az együttes játékot tartja lényegesnek. Ezért kell, hogy mi, felnőttek jelen legyünk, amikor a gyerekek játszanak. Mindez azért fontos, hogy a gyerekek biztonságban érezzék magukat játék közben.

(Peter) Tetszik nekem ez a módszer!

(Janne röhög)

(Peter) Ez egy jó irány! Egy perspektíva!

(Janne röhög)

(Peter) Pont erre van szükségem!

(Janne röhög)

Egy hete legalábbis így gondoltam. Most már egyáltalán nem vagyok benne biztos.

Az értekezletnek vége lett. De azért még elüldögéltünk vagy húsz percig.

Sølvi elmagyarázta, hogy miért.

(Sølvi) A csoportértekezletek általában egyórásak szoktak lenni. A többi csoport értekezletei is pontosan ennyi ideig tartanak. És olyankor mi vigyázunk az ő gyerekeikre.

Megpróbáltam felidézni, hogy rajtunk milyen módszert alkalmaztak, de ahogy az óvó nénim nevére, *egy kőszikla nem bög*, úgy a módszerre sem emlékszem. Ahogy az első napra sem. De ebben az óvodában eltöltött első napra, míg élek, emlékezni fogok.

Belépek az 5-ös csoport játszószobájába.

(Sølvi) Ő az új kollégánk. Ő fog veletek foglalkozni. Ő...

Kisegítettem.

(Peter) Peter.

Majd ekkor ordítva felém rohant egy kisfiú, és lehányt! Ő Michael.

(Michael) Neeee... Peeeter! Utállak! Utállak! Takarodj! Takarodj haza, Peter!

Michael rátapintott a lényegre. Abban a pillanatban pontosan ezt akartam tenni. Hazajönni és kalapálni.

(Michael) Minek jöttél ide?! Takarodj!

A kisfiút nem lehetett megnyugtatni. Sølvi és Janne minden erejükkel próbálták leszedálni, de Michael csak csapkodott és visított. Végül Sølvi a hóna alá csapta és kivonszolta. Jannétől kaptam ruhát. Nem igazán lehetett komolyan venni a rózsaszínű pólóban. A nadrágja egész nap nyomta a tökömet. Mire visszaértem az öltözésből, a gyerekek *A kismadár, aki elfelejtette, hogy tud repülni* című mesét hallgatták. Döbbenetes csendben. Michael is.

(Janne) Tudod Peter, mikor kitör a zűrzavar, ajánlatos betenni a lejátzóba egy mesét. Ilyenkor elfelejtenek zajongani.

(Nell) Janne!

(Janne) Maradj csöndben, Nell. Mesét hallgatunk!

Hallgattuk a mesét, közben odasúgtam Jannénak:

(Peter) Janne! Tetszik nekem ez a mese. Eszembe juttat egy történetet a gyerekkoromból. 5 éves voltam. Az Északi-tengernél nyaraltunk. A homokos parton éppen várat építettem. Majd megláttam egy sebesült madarat. Egy sirályfiókát. Csak feküdt ott a földön. Nem tudott repülni. Semmit nem tudtam akkor még a betegségekről és a halálról. Egyszerűen csak megsajnáltam szegényt. Ott feküdt betegen és egyedül. Azt akartam, hogy meggyógyuljon, és újra repüljön! Hogy hazarepüljön az övéhez! Hogy megint boldog legyen, és azt csinálja, amit a sirályfiókák általában. Hazavittem a nyári házba. Kibéleltem egy dobozt, és beletettem. Etettem, itattam, meséltem neki egy jobb világról. Egy olyan világról, amiben ő is repül. A kismadár volt az első gondolatom, amikor felébredtem, és az utolsó, mielőtt elaludtam. Minden este kiszaladtam hozzá a kertbe, hogy jó éjszakát kívánjak neki. Óvatosan megsimogattam a szárnyait. Szerettem azt a madarat. Éreztem, hogy a madár napról napra jobban van. Vártam a napot, amikor visszatérhet a szabad életbe. Egyik reggel anya az ágyamnál várta, hogy felébredjek: „Kisfiam, a kismadár elrepült! Olyan jól gondoztad, hogy

végül meggyógyult!” Boldog voltam. Tudtam, hogy a madár odafönn röpköd valahol! Boldog voltam, mert tudtam, hogy én segítettem neki. Csak azt sajnáltam, hogy nem búcsúzhattam el tőle. Majd a bátyám lefekvéskor elmondta: a madár meghalt. Azóta kétségeim vannak afelől, hogy a dolgok jobbra válhatnak.

(Janne) Értem.

Majd Janne leállította a felvételt.

(Michael) Neeeeeeeeee! Még nincs vége a mesének!

(Janne) Michael!

Michael érezte, hogy aznap már bőven túlpörgött. Csöndben maradt.

(Janne) Na, most már boldogulsz magad is. Nekem sajnos értekezletre kell mennem. Vidd őket a tornaterembe. Remélem, tudsz floorballozni?!

(ovisok) Floorball!

És kiözönlöttek. Követtem őket a tornaterembe.

(Michael) Kezdünk!

(Peter) Várj egy kicsit, Michael! Ők csak ketten vannak.

Ránézetem a két kölyökre. Csak bámultak maguk elé. Láthatóan nem lepte meg őket a szituáció.

(Michael) Ők így szeretik. Johnnynak és Hamupipőkének így jó.

(Peter) Hamupipőke?

(Michael) Ja. Mostohája van!

(Peter) Értem.

Már akkor sejtettem, hogy Johnny és Nell, azaz Hamupipőke kívülállóknak számítanak. Nem tudtam mit csinálni. Mit lehet tenni egy olyan helyen, ahol a dzsungel törvényei érvényesek?!

(Peter) Beállok hozzájuk!

(Michael) Neeeeeeeeeeeeeeeeee! Akkor ti fogtok nyerni!

(Peter) Jaj, Michael, nem, nem hiszem. Nagyon rossz vagyok floorballban. Tizenöt éve nem játszottam. Különben is, a bátyám is mindig megvert.

(Michael) Tuti?

(Peter) Tuti.

(Michael) Ez az!!!!

És kitört az ősrobbanás! Ordítottak, összevissza ütögetették a labdát. Együttműködés nulla. Michaelék csapatában mindenki maga szeretett volna gólt szerezni. *(ovis fiú 4) Enyém! Enyém labda! (ovis fiú 3) Ez nem ér! Elgáncsol!* Gyakorlatilag egymás ellen játszottak. A lányok ugyanolyan agresszíven, mint a fiúk. *(ovis lány 1) Én akarom! Én akarom! (ovis lány 2) Michael mindig fellök!* Hamupipőke és Johnny nem sok vizet zavart. Céltalanul kóvályogtak a pályán. Minden egyes alkalommal, amikor Michaelék beütöttek egy gólt, ugyanezt tettem én is. Egészen a kilenc-kilences döntetlenig. Én lehettem volna a nap hőse a csapatomban, de a csapattársaim teljesen elunták a játékot. Hamupipőke lónak használta az ütőt, Johnny pedig beült a sarokba. Michaelék már alig kaptak levegőt. Végül hagytam őket nyerni. Michael szerezte a döntő gólt.

(Michael) Yesss! Nyertünk!

A csapattársai a nyakába borultak. *Michael a király!!! Michael a király!!!!* Hamupipőke és Johnny rájuk sem hederített. Ez láthatóan zavarta Michaelt. Csalódottnak tűnt. Odament a vesztesekhez, és győzelmi táncot lejtett.

(Michael) Lúzerek! Vesztettetek! Mindig veszíteni fogtok! Ha, ha, ha!

Hamupipőke egy ideig figyelte, majd megragadta az ütőt, és pofán kúrta Michaelt!

(Hamupipőke) Nesze!

Michael torkaszakadtából bömbölni kezdett. Hamupipőke csak nézett ki a fejéből. Nem tudtam, mit kell ilyenkor tenni. Hónom alá csaptam a két gyereket és Sølvihez vittem őket.

(Sølvi) Michaelt és Nellt még meg kell szoknod.

Megkaptam a választ. Sølvi épp cigarettaszünetre sietett. Megkért, hogy vigyem ki a gyerekeket az udvarra.

(Sølvi) És ne feledd: Trondheim-módszer! Nem a Rockstrøm!

Tehát teljesítenem kellett a legkeményebb napirendi pontot: fel kellett öltöztetni mind a tizenhat gyereket.

(ovis lány 1) Ez nem az én sapkám!

(ovis lány 2) Hol van a sálam!

(ovis lány 3) Még elmehetek pisilni?

Persze mindezt akkor, amikor már nyakig be volt bugyolálva. Szerintem öltöztetés közben nem igazán számít, hogy melyik módszert alkalmazza az ember. A káosz elkerülhetetlen. A kabátok tarka szörnyeteggé változva gomolyognak a padlón. Egy hét alatt azt megtanultam, hogy nincs értelme azon problémázni, hogy melyik kabát kié. Nincs idő válogatni. A saját módszeremmel, és egy kis gyakorlással 1 órától 38 percre csökkentettem az öltöztetés idejét.

Egyetlen kabátot tudok gazdájához kötni. A piros Michaelé.

Első alkalommal, amint leértem az udvarra, máris utánam kiabált az ablakból Martha, az óvodavezető.

(Martha) Peter! Asszisztensi értekezlet! Jannét küldöm a gyerekekhez!

Nem emlékszem, mi volt az értekezlet témája. Azt tudom, hogy megszavaztuk, hogy ülve szavazunk vagy állva, hogy titkosan vagy nyíltan. Az is biztos, hogy a főkérdésben nem született döntés. Jövő héten újratárgyaljuk az ügyet.

Mire visszaértem, az udvaron már kitört a forradalom. Janne sehol. Tömegverekedés, sikoltozás, futkosás. A 3-as csoport óvónője ordít, hogy *(óvónő a 3-as csoportból) szedd össze a sajátjaidat*. Ez rendben is lett volna. Csak egy gond volt. Nem emlékeztem, hogy néznek ki a csoportomba tartozó gyerekek. Majd feltűnt egy piros kabát. Kezében egy bottal ordítva rohant: *(Michael) nem menekülsz, Hook kapitány!* Michael. Majd feltűnt mellette a többi gazfickó is. Johnnyt nem volt nehéz megtalálni. A homokozó szélén ült, és galacsinokat gyártott. Egyébként ő mindig ezt csinálja. Ül a homokban és gyúr. Nem érintkezik a többiekkel, csak ha nagyon muszáj. Majd a homokozó mellett feltűnt Auróra és Malin. Barátnők. Kézen fogva andalogtak. Mögöttük lebzselte Hamupipőke.

(Peter) Mit játszatok? – Kérdeztem tőlük.

(Auróra és Malin) Ez olyan játék, amit csak ketten lehet játszani.

(Peter) Értem. Mi lenne, ha hárman játszanátok?

(Auróra és Malin) Ez olyan játék, amit csak ketten lehet játszani.

(Peter) Igen, de mi lenne, ha mégis hárman játszanátok?

(Auróra és Malin) Ez olyan játék, amit csak ketten lehet játszani. Hárman nem.

(Peter) Miért nem?

(Auróra és Malin) Hát, mert fogjuk egymás kezét és sétálunk. És ezt csak ketten lehet játszani!

Majd továbbmentek. Hamupipőke ekkor hirtelen toporzékolni kezdett, és elkezdte a homokba verni a fejét.

(Hamupipőke) Felgyújtom! Felgyújtom az egész óvodát!

Próbáltam megnyugtatni. Érvelni, hogy ez igazán nem szükséges.

(Hamupipőke) Felgyújtom az egész világot!

Miközben Hamupipőke őrjöngött, a szülők sorban érkeztek a gyerekekért. Meglehetősen kínos volt, mert Hamupipőke tébolyának köszönhetően fogalmam sem volt, hol találok a maradék tizenegyet. Johnny nem számít. Ő stabil. Nagy nehezen összekapartam őket a különböző bunkikból, a mászóka legfelső fokáról. *(ovis) Nem merek lemenni! Nem merek lemenni!* Közben kénytelen voltam elviselni a szülők rosszálló, bizalmatlan tekintetét. Az első napon hárman maradtak utolsónak: Johnny, Hamupipőke és Michael. A többi napon is.

Johnny édesanyja minden nap megkérdezte: *(Johnny anyja) Johnny ma sem játszott a többiekkel?(Peter) Nem igazán.* Hamupipőke nevelőanyját sosem láttam. Különböző barátnőket és pasikat küld a kislányért. *(Hamupipőke anyjának a barátja) Na gyere, tökmag! Most én viszlek anyádhoz!* Michael anyját sem láttam még. Mindig telefonál. *(Wonderwoman) Ezer bocsi, rémesen sajnálom, de nem érek oda Michaelért. Küldök taxit.* Egy órával zárás után minden nap stabilan begördült a fekete taxi. Egy Audi. Michael és a taxisofőr régi ismerősként mosolyognak egymásra. *Szia!* Kiabáltam utána minden nap, de Michael meg sem hallotta...

Érzem, hogy kalapálnom kellene. Majd holnap.

Tim, látod, úgy alakult, hogy napközben nem vagyok itthon... de esténként bármikor hívhatsz.

Szia.

4. VIDEÓÜZENET

(Gyúrja a homokot.)

Szia Tim!

Michael meghallotta. Egyik napon meghallotta, hogy utána kiabáltam.

(Peter) Szia!

(Michael) Szia, Peter P... pszt!

Majd beszállt a fekete taxiba. De elmondom az egészet.

Egy átlagos nap volt az óvodában. Hallgattuk a mesét. *A kismadár, aki elfelejtette, hogy tud repülni.* Janne kikapcsolja. Michael tiltakozik: *(Michael) Neeeeeeeeeeeeee!* De semmi értelme.

Őszintén szólva kételkedem, hogy a gyerekek valaha is megtudják, hogy mi a mese vége.

(Janne) Szép időnk van. Muszáj kihasználni. Gyerünk, öltözködni!

Majd elrohant a kávésbögréjével. Értekezletre. Még 38 perc a fogasnál. Egyszerűen nem tudom lejjebb csökkenteni az időt.

A többi csoport már az udvaron. Az óvónőik a padokról ordítanak.

(óvónő a 4-es csoportból) Befejezni!

Észrevettem, hogy előszeretettel használnak olyan egytagú szavakat, mint: *nem!, na! fúj!* Ha az ovisoknak mindezek ellenére mégis fejlődne a szókincse, azt nem az itteni alkalmazottaknak fogják köszönni.

(Sølvi) Tudod Peter, a gyerekek olyanok, mint a majmok. Muszáj mindig piszkálniuk egymást. A mi dolgunk, hogy ezt megakadályozzuk.

Sølvi pedagógiai hadviselést alkalmaz az ovisokkal szemben. Ez azt jelenti, hogy még csírájában elfojt minden rendetlenkedésre irányuló kezdeményezést. Azaz, elvárja a gyerekektől, hogy úgy viselkedjenek, mint a felnőttek.

(Sølvi) Muszáj elszívnom egy cigit!

A gyerekek szerencséjére nem sokat van velük.

Aznap délután semmi különös nem történt. Az 5-ös csoport hozta a tőle megszokott formát. A többség ordított, és rohangu. Michael Hookot kajtatta: *(Michael) Nem menekülsz, Hook kapitány!* Johnny pedig galacsinokat gyártott. Teljes apátiában. Auróra és Malin kézen fogva sétafikáltak a homokozó körül. Hamupipőke pedig nézte őket.

(Auróra) Képzeld, Malin, kistestvérem lesz!

Erre Hamupipőke rázendített.

(Hamupipőke) Nekem is lesz kistestvérem! Húgocskám! Vagy öcsikém! Nem is! Mindkettő egyszerre, mert tündér lesz!

Sølvi visszaérkezett a dohányzásról. Árad belőle a füst.

(Sølvi) Nell! Nem szabad hazudni! Az nagyon csúnya dolog!

(Peter) De Sølvi, a Trondheim-módszer szerint nem baj, ha hazudnak a gyerekek. Jót tesz a képzelőerejüknek.

(Sølvi) Téged meg ki kérdezett?!

Majd hóna alá csapta Hamupipőkét és bevonszolta az épületbe.

A nap végére megint a trió maradt utoljára. Johnny Mama feltette a szokásos kérdését. *(Johnny anyja) Johnny ma sem játszott a többiekkel? (Peter) Nem igazán.* Majd hozzátette: *(Johnny anyja) eredményeket akarok!* Hamupipőkéért a nevelőanyja egyik kolléganője jött. *(Kolléganő) Melyik a... a... a... (Peter) Nell? (Kolléganő) Nell. Igen, Nell. Nekem kell hazavinnem. Nell?! Ez a kis csünt? Na gyere! Michaellel csöndben vártuk a taxit.*

Majd megszólalt:

(Michael) Bocs, hogy lehánytalak.

(Peter) Spongyát rá.

(Michael) Tudom, ki vagy!

(Peter) Az jó.

(Michael) Te vagy Peter Pan.

Ez őszintén meglepett.

(Michael) Seholországban élsz. Ahol a gyerekek nem nőnek fel.

(Peter) Tulajdonképpen igen.

(Michael) Én akarok Peter Pan lenni!

Próbáltam megnyugtatni. Elmagyarázni, hogy én nem az vagyok, akire gondol, és semmi akadályát nem látom annak, hogy ő lehessen Peter Pan. Nem jártam sikerrel.

(Michael) Anya elrontotta! Az egészet elrontotta! A nevemmel! Én Peter akarok lenni és nem Michael.

Stratégiát váltottam.

(Peter) És mi van az apukáddal?

(Michael) Nekem nincs apukám.

Nem kellett volna.

(Michael) Lombikbébi vagyok. Apukám egy kémcső.

Majd elmagyarázta, hogy az anyukája a legjobb géneket akarta számára.

(Michael) Anya azt szeretné, ha felnövök, szuperüggyvéd legyek. És azt mondta, hogy ehhez nem akármilyen apuka kell a mai világban, és azt is mondta, hogy ezt nem bízhatta a véletlenre. De én egyáltalán nem akarok felnőni. Örökké kisleány szeretnék maradni, ahogy Peter Pan.

Erre igazán nem tudtam mit mondani. Majd észrevettem, hogy a kisleány bámul engem. Furcsán vizslat.

(Michael) Mit csináltál 2008-ban?

Nem értettem, hogy mire akart kilyukadni.

(Michael) Voltál spermabankban?

Rém hülyén nézhettem szegényre.

(Peter) Tessék?

(Michael) Hát ilyen spermabankban! Ahol spermát lehet kapni drága pénzért. Na, voltál vagy nem voltál?

(Peter) Nem voltam.

(Michael) Kár, akkor nem lehetsz az apukám.

(Peter) Nem valószínű.

(Michael) Mert ha te lennél az apukám, akkor én is félig tündér lennék, mint te! És én se nőnék fel soha! Akkor én is lehetnék Peter Pan!

Valamennyire képben voltam a mesével. Peter Pan a csintalan kisfiú, aki nem akar felnőtté válni... Tud repülni, Seholországban él, ahol a gyerekek nem nőnek fel soha, ő az „elveszett fiúk” vezére. Még arra is emlékeztem, hogy egy este eljött a mi világunkba, beröppent egy ház ablakán, és megtanította a házban élő testvéreket – Wendyt, Johnnyt és Michaelt – repülni. Wendyre nagy szüksége volt, mert Wendy szép meséket tudott. Seholországban az „elveszett fiúknak” pedig szükségük volt mesékre és egy... anyára. A testvérek elrepültek Peter Pannel Seholországba. Ezzel mind tisztában voltam, de Michaellel nem vehettem fel a versenyt. Ő mindent tudott Peter Panról. Azaz szerinte rólam.

(Michael) És azt is tudom, hogy te vágta le Hook kapitány kezét! És odadobta a krokodilnak! A hülye krokodil pedig a véres cafattal együtt valahogy lenyelt egy órát is! Azóta tiktakol! Tik-tak-tik-tak... Nagyon bejött neki! Nem az óra, hanem Hook keze! Azóta rá vadászik. Fel akarja zabálni! De a tiktakolás folyton lebuktatja. Hook tudja, hogy csak addig van biztonságban az élete, míg az óra jár!

Ezt roppant érdekes gondolatnak tartottam.

(Michael) Hook azóta bosszút forral! De nem fog legyőzni téged!

Erre megint nem tudtam mit mondani. Csak hülyén nézni.

(Michael) De no para! Nem árullak el! Nem mondom el senkinek, hogy te vagy Peter Pan. De nem ingyér' hallgatok ám! Holnaptól én vagyok Peter Pan! Áll az üzlet?

(Peter) Áll.

Ebben a pillanatban megjött a taxi. Michael odarohant.

(Peter) Szia!

(Michael) Szia, Peter P... pszt!

És beszállt a fekete autóba. Nem tudom, hogy meddig álltam még az udvaron. Egyszerűen megszűnt az idő. Rengeteg gondolat kavargott a fejembe, teljesen összefüggéstelenül. Éreztem, hogy kalapálnom kell. Azonnal kalapálnom kell. Majd megérkezett Michael anyja, Wonderwoman. Hosszú bunda van rajta, a haja olyan, mintha most lépett volna ki a szalonból, ajkai vörösre festve.

(Wonderwoman) Michael?

(Peter) Michael?

(Wonderwoman) Igen, Michael! Mit nem értesz! Én vagyok az anyja! Vinném haza!

Wonderwoman elfelejtette, hogy egy órával ezelőtt taxit küldött a fiáért.

(Wonderwoman) Bocsika, ne haragudj, olyan szétszórt vagyok! Sietek, mert Michael nem tud bemenni a házba! Nehogy az ablakon kelljen bemásznia. Hívnál egy taxit?

Azóta Peter Pan-lázban ég az egész 5-ös csoport. Michael másnap felmászott a mászóka tetejére: repülni tanult. Mire észbe kaptam a fél csoportom zuhanórepülésben landolt az aszfalton. Szerencsére mindenki értekezleten volt.

(Peter) Megvesztetek? Mit csináltok?

(Michael) Repülünk, Peter!

(Peter) Ti nem repültök, potyogtok!

(Michael) Mindjárt menni fog!

(Peter) Michael, ti nem tudtok repülni!

(Michael) De tudunk! Csak hinni kell benne! A madarak azért tudnak repülni, mert erősen hiszik, hogy képesek rá! És ha valaki nagyon hisz, szárnyai nőnek! Egyébként mindegyikünk madár volt. Csak később lettünk emberek. Ezért van, hogy újszülött korunkban még nagyon rakoncátlanok vagyunk, mert még emlékszünk a madár-korunkra. A vállunkban, ahonnan a szárnyunknak kellett volna nőnie, ilyen zibongást érzünk. Aztán ahogy felnövünk, elfelejtjük, hogy madarak voltunk. Peter Pan még az első születésnapja előtt elrepült otthonról. Ő ezért nem felejt el, hogy madár volt!

(Peter) És a tündérpor? Az nem kell repüléshez?

(Michael) Áhh, az csak mese! Te is tudod...

Michael ebben a témában verhetetlen. Ki kellett találnom valamit!

(Peter) Kapjuk el Hookot!

(Michael) Ez az!!!

(ovisok) Ez az!!!

Hook kapitány és az „elveszett fiúk” csatáját játszottuk. Abban viszonylag egyszerűen megegyeztünk, hogy a homokozó Hook hajója. Így jó messzire tudtunk kerülni a mászókától. A szerepek kapcsán viszont kitört lázadás. Az nyilvánvaló volt, hogy Michael Peter Pan, de mindenki más „elveszett fiúk” akart lenni. A lányok is.

(Michael) Lányok nem lehetnek „elveszett fiúk”!

Auróráék méltatlankodtak.

(Auróra) De igen, lehetnek!

(Michael) De nem! Az elveszett fiúk, azok, akik kiskorukban kipottyannak a babakocsiból, amikor az anyukájuk nem figyelt rájuk. A lányok sokkal óvatosabbak, azok nem pottyannak ki a babakocsiból.

Hamupipőke nem hagyta magát.

(Hamupipőke) Én kipottyantam a babakocsiból.

Michael vett egy nagy levegőt...

(Peter) Michael, tudod a XXI. században néha a lányok is kipottyannak a babakocsiból.

(Michael) Hát... Ha te mondod...

Ezt megbeszéltük. A probléma csak az volt, hogy senki nem akart Hook és a többi kalóz lenni, és a tiktakoló krokodilt sem vállalták. Rohadt hálátlan. Kúszni-mászni kell a földön. Nagyon szar. A teljes 5-ös csoport beállt az „elveszett fiúk” sorába. Kivéve Johnny. Ő továbbra is a homokozó szélén gyúrt.

(ovis 1) Hol vannak?

(ovis 2) Hol az ellenség?

(ovis 3) Mikor jönnek már?

(ovis 4) Hol van Hook?

(Hamupipőke) Krokodil is kell!

(ovis 5) Meddig kell még itt ülni?

(Auróra és Malin) Ezt ellenség nélkül nem lehet játszani!

(ovis 6) Ez így uncsi!

(Michael) Menjünk vissza repülni!

(ovisok) Ez az!!!

Kénytelen voltam bevállalni a legnépszerűtlenebb figurákat: Hookot, a többi kalózt, és a tiktakoló krokodilt.

(Michael) Támadás!!! Mindenki Hookra!

(Hook) Peter Pan! Végre találkozunk! Azt hiszed, hogy elfoglaltad a hajómat?! Nem! Csapda volt!

(Michael) Nem is!!!

(Hook) De! Is! Peter Pan, alig vártam a napot, hogy kifilézzelek!

(Michael) Belőlünk nem lesz fish and chips!

(Hook) De lesz! Kalózkod! Gyertek! Foglaljuk vissza a hajót!

(kalózkod) Bocsi, Hook, szivarszünetünk van!

(Hook) Rohadjatok meg! Nem baj! Akkor egyedül támadok!

(ovisok) Fiúk! Hozzátok az ágyúkat! Célozzátok Hook hülye fejét!

(Michael) Tűz!!!

(Hook) Peter Pan, ellőtted a fél bajszomat! Nem baj! Így is gonosznak nézek ki! Kalózkod, elszívátok?

(kalózkod) Még két slukk!

(Hook) Anyátokat!

(Michael) Fiúk! Végő támadás! Mindenki Hookra!!!

(Peter) És csak jöttek... és jöttek... és jöttek...

Tizenöten ugráltak rajtam. Azelőtt soha nem volt ilyen élményben részem. Mielőtt teljesen kikészültem volna Michaelnek akadt egy kis problémája.

(Michael) Állj! Nincs Wendy!

A szereposztáskor meglepedtünk Wendyről.

(Michael) Az elveszett fiúknak szüksége van egy jó anyára!

Sokáig tanakodtak, hogy milyen egy jó anya. De senkinek nem volt ötlete, hogy milyennek kellene lennie Wendynek.

(Michael) Peter, milyen egy jó anya?

(Peter) Hát...

Végül úgy döntöttünk, hogy a mi mesénkben nincs Wendy. Folytattuk. Megint nekem estek. *Jaj, jaj!* Miközben Hookként megállás nélkül jajveszékelttem, Michael folyamatosan emlékeztetett, hogy ábrázoljam a krokodilt is. Ezért felváltva nyögtem és tiktakoltam: *Jaj, jaj, tik-tak, tik-tak, jaj, jaj, tik-tak, tik-tak.*

(Michael) Állj! Peter! Lejárt az óra!

(Peter) Kösz! Tik-tak, tik-tak, tik-tak...

És ekkor belezuhantam a vízbe, és felzabáltam saját magam.

Egy hete ezt játsszuk. Johnny napról napra egyre közelebb merészkedett hozzánk. Míg egyszer azt vettük észre, hogy beült a hajó közepére gyúrni. Michael kitalálta, hogy Johnny a hableány az Elhagyottak Szikláján. Johnny nem ellenkezett. Szerintem titkon még tetszik is

neki ez a szerep. Bár a fő tevékenységével nem hagyott fel. Továbbra is gyártja a galacsinokat, de mindezt már Seholország közepén habléányként teszi.

Ma valamilyen csoda folytán egészen rövid volt a délutáni értekezlet. Épp krokodilként hason csúsztam a dzsuvában, a gyerekek fejvesztve menekültek, mikor megjelent Sølvi. Tíz perc múlva Martha irodájában ültem.

(Martha) Ilyesmi többé nem fordulhat elő. Világos?

(Peter) Miért nem?

(Martha) Teljesen nyilvánvaló. A gyerekek ilyen sokkoló élmény hatására károsodást szenvedhetnek.

(Peter) De nem is félték. Viccesnek találták. Tudják nagyon jól, hogy a krokodil kizárólag Hook kapitányra vadászik. Az „elveszett fiúkat” nem bántja.

(Martha) Egy felnőtt szemében lehet, hogy ez így van, de az ijesztő élmények nagyon sokáig elraktározódnak a gyermekekben. Ezt tudjuk, világos?

(Peter) Igen, de hát, a gyerekek folyamatosan azt akarják, hogy játsszuk újra a Peter Pant. Az egész csoport. Nincs még egy játék, amiben szívesen részt vesznek közösen. Még Johnny is!

(Martha) Van fogalmad róla, hogy az ilyen események mit okozhatnak a valóságérzékelésükben, mi?

(Peter) Nincs.

(Martha) Na, látod.

(Peter) De a Trondheim-módszer éppen az együttes játékot tartja...

(Martha) A Trondheim-módszert leírták! Holnaptól újat alkalmazunk!

(Peter) Mit?

(Martha) Majd időben megtudod. És jól vésd az eszedbe: ilyesmi nem fordulhat többé elő. Világos?

Majd otthagytott. Martha retorikájára egyébként ez abszolút jellemző: kérdéseket tesz fel anélkül, hogy felkínálná a válaszolás alternatíváját. Johnny Mamának boldogan mondtam, hogy most már az ő fia is játszik a többiekkel. Ahogy Martha, úgy ő sem volt elragadtatva. *(Johnny anyja) Nem vágom magam hanyatt attól, hogy a fiam most már „habléányként” gyúr a homokozó közepén! Eredményeket akarok!*

Én nem tudom, hogy mit akarok. Nem látom az összefüggéseket.

Talán kalapálnom kellene. Nem tudom. Nem biztos.

Már csak két hetem van...

Tim...! Mindegy.

Szia.

5. VIDEÓÜZENET

Új kellék: 12-es ábra a falon

Az ábra fejlécén: A kismadár, aki elfelejtette, hogy tud repülni. Alatta madár rajz. A rajz körül minden szöveg olvashatatlan.

Holnap hazajön a bátyám.

Nem is tudom, honnan folytassam...

Bevezették az új módszert!

(Martha) A Bergen-módszer a legújabb kutatásokra épül. Sokkal konstruktívabban viszonyul a gyerekekhez, mint a korábbi metódusok. Ha például megszidjuk őket valamiért, nem közvetlenül szólítjuk meg őket, hanem általánosan közelítjük meg a problémát. Így megkíméljük őket a fölösleges lelkiismeret-furdalástól.

Egy szót nem értettem az egészből. Gondolom, Martha látta a fejemen.

(Martha) Nem használjuk az egyes szám második személyt! Világos?

(Peter) De... ?

(Martha) Kuss! A módszer nagy hangsúlyt fektet arra, hogy a gyerekek mindennap tanuljanak valami ÚJAT! Újat, Peter! Újat! Szóval meg ne lássam többet ezt a krokodilost!

(Peter) A Peter Panre...

(Martha) Kuss!

(Martha elindul)

(Martha) Ja, és Johnny anyja eredményeket akar!

(Martha elindul)

(Martha) És ne feledd! Általában szólítjuk meg a gyerekeket, például: a gyerekek most esznek! A gyerekek most felöltöznek! Nem használjuk az egyes szám második személyt! Világos?! És elment!

(Martha elindul)

Sølvi előszeretettel használja az új módszert.

(Sølvi) A gyerekek ma megtanulják, hogyan kell karácsonyfadísz készíteni!

(ovisok) Ki? Hol?

(Sølvi) A gyerekek ma megtanulják, hogyan kell karácsonyfadíszet készíteni!

Még mindig nem értették.

(Hamupipőke) Milyen gyerekek?

(Sølvi) A picsába!! Hát ti!!! Mit nem lehet ezen érteni?!

Aznap a játszószoobát télapó gyárrá alakítottuk. A télapók végtelenül egyszerű módon készülnek. Egy kartonpapírból kivágott szakállformát felragasztunk egy WC-papírhengerre, a tetejére pedig krepp-papírból készült sapkát teszünk. A kisebbek még arra sem képesek, hogy a télapók fejére ráhúzzák a sapkát. Így ezt is nekünk kellett megcsinálni. Nem értem, miért jó az a szülőknek, ha olyan karácsonyfadíszeket aggatnak a fájukra, amit az óvodában dolgozó felnőttek készítettek.

Azóta minden nap új mesét hallgattunk.

(Michael) Ne ezt! A kismadarasat!!!

(Janne) Michael!

Minden nap újat. Félig.

(ovisok) Neeeeeeeeeeeeeeeeeeee!!!

(Janne) Csönd! Irány az udvar!

Az udvaron minden nap új szabályjátékot kellett tanítanom nekik! A gyerekek utálják. A Peter Pant akarják játszani. Hogy őszinte legyek, nekem is hiányzik.

Egy nap valami hülye körjátékot játszottunk. Dögre unták. Gondoltam, feldobom a hangulatot: amikor rám került a sor elkezdtem tiktakolva csattogtatni a fogam. *Tik-tak-tik-tak.*
Erre Michael:

(Michael) Ez az!!! Keressük meg Hookot!

(Sølvi) Befejezni!

Érdekes, a Bergen-módszer bevezetése óta, valahogy úgy szervezték a csoportértekezleteket és a cigarettaszüneteket, hogy sose maradtam egyedül a gyerekekkel.

Tegnap minden megváltozott. Tegnap volt Michael születésnapja.

Az óvodában minden gyereknek megünnepelik a születésnapját. A tortáról a szülők gondoskodnak.

(Sølvi) Michael anyja nem hozott tortát! Peter!

Tennem kellett valamit. Kiszaladtam a közeli cukrászdába. Csak grape cake volt. Gondoltam, mindegy. Vettem öt gyertyát is. Rögtönöztem csákókat. És sorba állítottam a gyerekeket. Mikor Michael visszajött a pisilésből, az egész csoport énekelt.

(ovisok) Happy birthday to Michael!

Michael robbant.

(Michael) Neeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!!!

Nekem esett.

(Michael) Utállak! Utállak! Takarodj! Takarodj innen! Nekem nincs születnapom! Én Peter Pan vagyok! És nem fogok felnőni! Nekem nincs születnapom! Nekem nincs születnapom!

És elvonult a sarokba sírni.

Egész nap nem állt velem szóba.

A nap végére megint ketten maradtunk. Wonderwoman nem telefonált. És nem is küldött taxit. Már elmúlt hat. Ilyenkor az a teendő, hogy az ovist le kell adni a gyermekvédelmi ügyeletnek. Láttam Michaelen, hogy meg van szeppenve. Nem szólt hozzám. Meg volt sértődve. De éreztem, hogy alig bírja ki, hogy ne sírja el magát.

(Peter) Gyere, Michael! Hazaviszlek! Hozzám!

(Michael) Seholországba?

(Peter) Seholországba.

Megérkeztünk. Homokoztunk és beszélgettünk. Seholországról.

(Michael) Tudod, Peter, mikor a legelső kisgyerek legelőször elkacagta magát, kacagása ezer meg ezer darabra törött, és szétszóródott a világon. Ezekből a darabkákból lettek a tündérek. A legnagyobb különbség tündérek és emberek népe között, hogy a tündérek nem végeznek hasznos munkát. Nyüzsögni nyüzsögnek. Az ember azt gondolná, hogy rettenetesen elfoglaltak, de ha megkérdeznénk egy tündért, „mit csinálsz?“, nem tudna válaszolni. Vannak szép óvodáik, iskoláik, de ott sem tanulnak... A legkisebbet választják tanítónak... de nem tanít... csak játszik a többiekkel... Az a baj, hogy a modern gyerekek már nagyon kitanultak. Nem nagyon hisznek a tündérekben. Ha egy kisgyerek azt mondja, „nem hiszek a tündérekben“, akkor egy tündér meghal.

(Csöndben homokoznak.)

(Michael) Peter! Az, hogy nem jött a fekete Audi, és hogy most itt vagyok veled Seholországban, az olyan nekem, mintha anya becsukta volna az ablakot.

Fogalmam nem volt, milyen ablakról beszél.

(Michael) Tudod... mint a te anyukád. Mint Peter Pan anyukája! Neked tudnod kell. Tudnod kell, hogy lettél kisgyerekből tündérfiú!

Nem tudtam. Michael elmesélte.

(Michael) Peter Pan megszületett, és már aznap megszökött, mert meghallotta, hogy az anyukája és az apukája arról beszélt, hogy mi lesz belőle, ha nagy lesz. Erre Peter Pan: „én nem akarok felnőni!” És kirepült az ablakon. Elszökött Seholországba a tündérekhez. Egyszer azt álmodta, hogy az anyukája sír, ezért visszarepült. Nyitva találta az ablakot. Az anyukája aludt. Leült az ágy szélére, és egy ideig nézte az anyukáját, szomorúnak látta, de arra gondolt, olyan jó repülni, olyan jó örökre kisfiúnak lenni! És újból kiröppent az ablakon. Visszarepült Seholországba. De egy napon úgy döntött, hogy végleg haza akar menni. Hiányzott neki az anyukája. Visszarepült, de az ablak zárva volt. A függönyt is behúzták. Peter bekukucskált. És meglátta az anyukáját. Nyugodtan aludt, és egy másik kisfiút ölelt magához. Peter visszarepült Seholországba a tündérekhez. Tényleg nem tudtad?

(Peter) Nem.

(Michael) Akkor nem te vagy Peter Pan.

(Peter) Nem.

(Michael) Peter, anya becsukta az ablakot?

(Peter) Nem, Michael. Nem csukta be. Nyitva van.

(Michael) Peter, én nem akarok Peter Pan lenni... Haza akarok repülni...

És elaludt. Megcirógattam a szárnyacskaikat. Majd észrevettem az ablakot. Tegnapig fel sem tűnt, hogy van a szobában ablak. Elhúztam a függönyt, kinyitottam. Kinyitottam az ablakot. És elgondolkodtam azon, hogy tudnék-e... repülni. Majd arra jutottam, hogy nem. Nem vagyok tündér. Nem tudok repülni. Bezártam.

(Peter Michaelre néz.)

Jó sokszor leellenőriztem.

Ma kirúgtak. Le kellett volna adnom Michaelt a gyermekvédelmi ügyeletre. Ez áll a szabályzatban. Johnny Mama nagyon elégedett volt Martha döntésével! Eredményeket akart. Megkapta. Wonderwoman már reggel hat óta az óvoda bejáratánál tipródott a magassarkújában.

(Wonderwoman) Te mi a faszt képzelsz magadról?

Erre nem válaszoltam.

Michael boldog volt. Wonderwoman betuszkolta a kisfiút a fekete taxiba.

(Peter) Michael!

A kisfiú visszarohtant.

(Peter) Michael, ööö... figyu, hogy lehet az, hogy Seholországban nem nőnek fel a kisfiúk, de mégis meghalhatnak... Ők is, a többi tündér is, a kalózok is... Hooknak is vége, ha lejár az óra, tik-tak-tik-tak-tik... Van idő, de a kisfiúk mégsem nőnek fel... Ez hogy van?

(Michael) Nem tudom. Ezen még nem gondolkodtam.

(Peter) Kösz.

(Michael) Peter, figyu! Ha látsz valakit, aki lehetne az apukám, megkérdezed tőle, hogy járt-e 2008-ban spermabankban?

(Peter) Meg.

(Michael) Kösz.

És elment a fekete taxival.

Holnap hazajön a bátyám. Indulnom kell!

Szia.